

Megnyugvás

Stáhl Katalin

Kéthelyi Értelmi Fogyatékosok Otthona

Ülök a kerekesszékekben.

Keserű emlékeim zárt világából

Ma is kihallom, hogy nem vagyok képes semmire.

Kinek személyére árnyék vetül, a lelke annak megnehezül.

Sok idő eltelt azóta, már nyugodtabb az éjszaka.

Én már nem haragszom a múltra, mert kigurultam egy olyan útra,
melynek két szélén barátok vannak, és támogatnak.

Van véleményem és meghallgatnak.

Nekem a mindennapi szépség – ez a közösség.

Úgy érzem befogadtak, és befogadó vagyok.

Nemcsak támaszt, de lehetőséget is kapok.

Tudom, **a felhők fölött mindig kék az ég** lelkembe beköltözött a reménység.

Szabadnak érzem magam, és csupa boldogság,

hogy verset írok és könyvekből is tágul a világ.

A gyöngyök, melyeket fűzök csillogóbbak,

festett üvegeim napfénytől ragyogóbbak.

Én döntöttem így, és jól döntöttem, mert jó helyen vagyok.

Jó itt a munka és szép az udvar, a sok virág a fák között.

A boldogság itt belém költözött.

Itt nyugodtan tudok gondolni arra, ami az álmod, hogy egyszer eljön az is, akire vágyom.